

„Каза още: „Някой си човек имаше двама сина. И по-младият от тях рече на баща си: „Тате, дай ми дела, който ми се пада от имота. И той им раздели имота. И не след много дни по-младият син си събра всичко и отиде в далечна страна, и там разтля имота си с разпуснатия си живот. И като изживи всичко, настана голям глад в оная страна, и той изпадна в лишения. И отиде да се представи на един от гражданите на оная страна, който го прати на полетата си да пасе свини. И желаше да се насити с рошковите, от които ядяха свинете, но никога не му даваше. А като дойде на себе си, рече: „Колко наемници на баща ми имат измишк от хляб, а пък аз умирам от глад! Ще стана да

ида при баща си и ще му река: „Тате, съзреших против небото и пред тебе, не съм вече достоен да се наричам твой син, направих ме като един от наемниците си.“ И стана и дойде при баща си. А когато бе още далеч, видя го баща му, слези се и, като се завтече, хвърли се на врата му и го целуваше. Рече му синът: „Тате, съзреших против небото и пред тебе; не съм вече достоен да се наричам твой син.“ Но бащата рече на слугите си: „Скоро изнесете най-хубавата премяна и облечете го, и турете пръстен на ръката му, и обуца на нозете му; докарайте угоеното теле и го заколете и нека ядем и се веселим; защото този мой син бе мъртъв и оживя, изгубен бе и се намери.“ И почнаха да се веселят.“ (Лука 15:11-24)

пременции? Никога не му оспорва правото да притежава наследството си, той има законно основание да бъде собственик. Но кога може да бъде валидно едно заветване? След смъртта на завещателя. Този човек обаче си иска своето не когато трябва и не по обичайния начин. Той не изисква документи за собственост на недвижими имоти, интересуват го само пари в брой или злато.

Какво да направи бащата? Как се проявява бащината любов? Той изпълнява това искане. Без да каже нищо. Без дори да протестира, да оспори незаконността му. „Любовта дълго търпи... Любова не търси своето...“ Знаеше ли какво щеше да последва? Да; ходовете

на сина си. Колко болка е изживял, колко мъка е спомнил в сърцето си, можем само да предположим. Винаги, когато предприемаме действия, които небото не одобрява, Бог скърби. Бог плаче. Евангелист Лука, който е записал тази история, ни предава един случай, при който Спасителят плаче със сърце, разкъсано от мъка - за събата на народа, който Го отхвърли: „И като се приближи и видя града, плака за него и каза: „Да беше знаел ти, да! Ти поне в този ден това, което служи за мира ти! Но сега е скрито от очите ти. Защото ще дойдат върху тебе дни, когато твоите неприятели ще издигнат окопи около тебе, ще те обсадят, ще те стеснят отвътре и ще

нише му привилегии. За колко млади хора животът в църквата става скучен, търсят възможност да се отделят от нея и от Христос! Да се отделят от най-скъпия си приятел! Можем ли изобщо да си представим по-голяма трагедия? Кой ще замести липсата Му в живота ни? Кой ще ни утеша в моменти на скръб и душевен мрак?...

Един млад човек затръщи вратата на бащиния си дом и тръгна по света... Без да се сбогува с близките си. Търси свобода, романтика, живот... Без никакви ограничения. Стига с тези забрани! Какви блестящи перспективи се отварят пред него! Той е млад и силен. При това икономически независим. Получил е полаганото му наследство. Знае как да го използва. Животът му ще бъде всекидневен карнавал. Така си мисли младият човек.

Каква е реакцията на бащата? Как реагира любовта? Нямаме никакви сведения, оставени в боговдъхновения доклад. Библията мълчи. Не ни се казва, че е протестира, не се споменава, че е казал нещо. Той е скрил скръбта дълбоко в себе си. Но в очите виждам сълзи, горчиви бащини сълзи... Сълзи за събата на сина, който погубва живота си, младостта си, невинността си. Какво му липсва в дома? Какво търси извън него?

Картината при разглеждането с бащата, видът на това лице, обляно в сълзи, и последният поглед, а вероятно и последните думи, отправени към сина, се запечатват завинаги в съзнанието му. Те никога няма да бъдат изличени. Любовта може да говори и с мълчание. То често е най-убедителното красноречие.

Минават години. Домът е осиротял, но животът в него продължава.

Има картини, които са живи в паметта на човечеството, истории, които не се забравят, спомени, които не избледняват. Времето не оказва влияние върху тях. Една такава история е тази. Тя е възбуждащ разказ за Божията любов, очакваща грешника да се завърне у дома. Картината на бащата, презърнал покаяния се син, е вдъхновявала безброй блудни снове и дъщери да се завърнат при Бога.

Има нещо мило, затрогващо в тази сцена; нещо, което докосва фините струни на душата, така че тя не остава просто безучастен наблюдател. Нещо, което докосва света на чувствата ни, но и не спира дотам. Говори, умолява, апелира, въздейства... Божията любов е най-великата сила във Всемира. Нека се потопим в атмосферата на тази любов, да анализираме конкретните ѝ прояви, така красиво илюстрирани във възбуждащата история. Да я преживеем отново и видим себе си като непосредствени участници в нея.

Мълчаливите проявления на любовта

Пред нас се рисува мирна картина на сложен патриархален дом. Труднолюбив, обичащ баща с двама снове. В този дом трудът е на висока почта, всички участват в създаването на материални блага и се ползват от тях. Всеки съзнава отговорностите си, благословието почиства над всички и никога не се оплаква от нищо. Да погледнем образите на децата. Някога те са били малки момчета, израели са по зелените ливади и са излъбвали въздуха със звънките си гласове. Но детството е отминало, останали са само чудесните спомени от тези безгрешни дни. Сега вече по-големият син е възмъжал и е поел заедно с баща си товарите на живота и отговорностите на дома. По-малкият син е излязъл от възрастта на юношеството и е навлязъл в младостта си.

И двамата снове са се радвали и се радват на любовта и грижата на своя

проявленията на любовта

баща. И двамата израстват в един мирен и спокоен дом. В него има всичко - и топлина, и любов, и храна в изобилие, няма лишения от нищо. Всички привилегии, на които може да се радват децата в едно семейство, са налице.

Има ли нещо по-свято, по-скъпо на този свят от дома? Колко ли деца днес нямат дом, родители или си лягат, без да са вечеряли?! Колко ли от тях са третирани жестоко от собствените си майки и бащи?

Всички сме снове и дъщери на своя небесен баща, членове на Неговото семейство. От какво сме лишени в Неговото присъствие? Ето какво ни казват 5, 6 и 11 стихове в Псалом 16: „Господ е делът на наследството ми и на чашата ми! Ти поддържаеш това, което ми се е паднало. За мен делът падна на прият-

ни места. Да! Получих прекрасно наследство... Ще ми изявиш пътя на живота; пред Твоето присъствие има пълнота от радост, отгъсно на Теб - всякога веселие.“

При Бога се радваме на всички привилегии като Негови деца. Любовта Му се излива над нас като мощен поток, който носи живот и спасение! В Него имаме истинска и трайна радост. Това ви казвам, за да бъде Моята радост във вас и вашата радост да стане пълна.“ (Йоан 15:11)

Един ден по-младият син застава пред баща си и отправя към него молба. Но това е особен вид молба. Тя звучи по-скоро като заповед, като ultimatum: „Тате, дай ми дела, който ми се пада от имота.“

Пръв ли е този млад човек? Има ли основания да предявява подобни

на сина му бяха толкова прозрачни! За разлика от него бащата вижда ясно бъдещето, вижда докъде ще стигне детето му, правейки този фатален избор в живота си. Вижда всичко... И въпреки това не отказва на искането

ме разорят... защото ти не позна времето, когато беше посетен...“ (Лука 18:41-44)

Исус скърби, сърцето Му плаче, когато всеки един от нас крои планове да се отдели от Него и да злоупотреби с повере-

Всеки ден самотният баща стои пред портата на дома с поглед, впит в посоката, която е поел напусналият семейството син. Годините и болката от раздялата са оставили трайния си отпечатък...

Продължава на стр. 6

Пастор Апостол Стойков е роден през 1954 г. в с. Дебелт, Бургаска област, в семейство на адвентисти, което оказва огромно влияние над формирането му като личност с духовната си атмосфера. Към Църквата на адвентистите от седмия ден се присъединява чрез кръщение през 1972 г. Средното и висшето си образование завършва във Варна, след което в продължение на 15 години работи като инженер в Стара Загора и Пловдив, но винаги е чувствал призиванието си да бъде пастор. На 22 декември 1993 г. е поканен да стане проповедник. За кратко

време е служил в Калофер и Асеновград, а след това за период от седем години - в Ловеч, Троян и Тетевен, където заедно със съпругата му Емилиа Стойкова и трите им деца оставят „част от сърцето си“ и където двете им дъщери вземат своето решение също да се присъединят към църквата. От 2001 година е разпределен в София и е член на съюзното ръководство като водител на отдел Съботното училище и лично служене. Мечтата му, както сам споделя, е всички църковни членове - миряни и служители - да преживяват радостта да

служат на хората в нуждите им и да ги водят към Исус. Сред най-важните уроци, които е усвоил като църковен служител, са съзнанието, че е напълно зависим от Бога, нуждата от позитивно мислене и готовността за промените, които Христос би искал да осъществи в даден човек и чрез него.